

01

ΠΡΟΣ

ΑΛΟΥΝΑ

ή Βασιλοβατών Άγριων

183

Μέσα στις φλόγες

ΕΞΗ άντρες βγαίνουσαν κολυμπώντας σε μια έρημη και άγρια ακτή του έξωτικού νησιού των Χαβάη, Νιόχα στην καρδιά του απέραντου Ειρηνικού Ωκεανού. Είναι ο τρομερός Γερμανός κατάσκοπος Κράους με τον Άμερικανό προδότη Τζων Στίμσον, τρείς βοηθούς του και τον πιλότο του υδροπλάνου που τους μετέφερε από την Άμερική και που τώρα έχει βυθιστή στα νερά του ωκεανού.

— Το Παιδί - Φάντασμα, λέει ο Κράους με άγρια χαρά, δεν υπάρχει πιά! Βυθίστηκε μαζί με το υδροπλάνο μας στα βάθη του Ειρηνικού

κού και αυτή τη στιγμή τὰ ψάρια γλεντούν καταβροχθίζοντάς τον! "Ετσι πεθαίνουν όσοι τὰ θάζουν με τὸν Κράουσι! (*) Πάμε τώρα στὰ μυστικά ἐργαστήριά μας! Θὰ ἀναγκάσουμε τὸν καθηγητὴ Κράμερ νὰ κατασκευάσῃ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα ὄπλα ποὺ ἔχει ἀνακαλύψει καὶ ποὺ σκόπευε νὰ πουλήσῃ εἰς τοὺς Ἀμερικανοὺς πρὶν τὸν αἰχμαλωτίσουμε καὶ νὰ τὸν στείλουμε στὴ Νιόχα.

Καὶ οἱ ἔξι ἄντρες οἱ ἔξι αὐτοὶ ἐχθροὶ τῆς ἐλευθερίας προχωροῦν καὶ χάνονται μέσα στὴν πυκνὴ καὶ παρθένα βλάστησι τῆς ζούγκλας.

Δὲν θὰ ἦσαν ὅμως τόσο ἱκανοποιημένοι ἂν ἤξεραν τὴ ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ. Θὰ ἐνοιωθᾶν ριγὴ τρόμου ἂν μπορούσαν νὰ δοῦν τί ἔγινε μέσα στὸ ὕδροπλάνο τῆ στιγμῆ ποὺ αὐτοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ φλεγόμενο ἀεροσκάφος.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα δειμένο πάνω στὸ κάθισμά του ἀφήνει τοὺς ἐχθροὺς του καὶ δολοφόνους νὰ πλησιάσουν, στὴν καταπακτὴ καὶ νὰ πηδῆσουν με ἀλεξίπτωτα στὸ κενὸ γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὶς φλόγες ποὺ ἔχουν τυλίξει τὸ ὕδροπλάνο. Ἐπειτα, κινεῖται γοργὰ με κινήσεις γεμᾶτες ἠρεμία καὶ ἀπόλυτὴ ἀκρίβεια. Μολοντὶ ἡ ζωὴ του κρέμεται ἀπὸ μιὰ τρίχα μὲ

λονότι ἀπὸ στιγμῆ σὲ στιγμή τὸ ὕδροπλάνο θὰ τιναχθῆ στὸν ἀέρα σὲ χίλια κομμάτια ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι τῆς ἀποθήκης τῆς βενζίνης ἢ θὰ πέσῃ στὴ θάλασσα ὁ Γιώργος Θαλάσσης διατηρεῖ ὅλη τὴν ψυχραιμίαν γιατί ξέρεῖ ὅτι μόνο ἔτσι ἔχει κάποια ἐλπίδα νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰ ποὺ προκάλεσε ὁ Ἰδιος.

Τὰ μπράτσα του καὶ τὸ στήθος του εἶναι γερὰ δεμένα με ἓνα σκοινὶ πάνω στὴ ράχη τοῦ καθίσματος. Οἱ ἄκρες ἄμως τῶν χειρῶν τουμποροῦν νὰ κινηθοῦν κάπως καταβάλλοντας μεγάλες, προσπάθειες χαμηλώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸ δεξιὸ μηρὸ του καὶ τραβᾶει πρὸς τὰ πάνω τὸ μπατζάκι τοῦ παντελονιοῦ του. Ἀποκαλύπτει, ἔτσι ἓνα ὄπλο ποὺ οἱ Γερμανοὶ δὲν βρῆκαν ὅταν τὸν ἔψαξαν γιατί δὲν μπορούσαν βέβαια νὰ φαντασθοῦν ὅτι γύρω ἀπὸ τὸ μηρὸ του, τὸ δαιμόνιο αὐτὸ παιδί ἔχει στερεώσει ἓνα μικρὸ κοφτερὸ μαχαίρι μαζί με τὴ θήκη του!

Ὁ Γιώργος τεντώνει τὰ δάχτυλά του καὶ πιάνει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου αὐτοῦ ποὺ τόσες φορὲς τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ σὲ κρίσιμες περιστάσεις. Τραβᾶει τὸ μαχαίρι, τὸ γυρίζει πρὸς τὸ στήθος του καὶ ἀρχίζει νὰ πριονίζει τὸ σκοινὶ ποὺ τὸν κρατεῖ δέσμιο, κάνοντας προσευχὴ νὰ προλάβῃ νὰ ἐλευ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 182' ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Κρεμασμένος».

θερωθή πριν είναι πολύ άρ-
γά.

Το ύδροπλάνο έχει γείρει
πρός τα κάτω και έχει άρ-
χίσει να πέφτει προς τη θά-
λασσα με Ιλυγγιώδη ταχύτη-
τα όταν το Έλληνόπουλο,
νοιώθει το σκοινί να κόβε-
ται και τα μέλη του να έλευ-
θερώνονται. Χώνει το μαχαί-
ρι στη θήκη του μη ξεχνών-
τας στην τρομερή αυτή στιγμή
μη ότι θα του χρειαστή μέ-
σα στην άγρια ζούγκλα της
Νιόχα και τρέχει προς το ά-
νοιγμα της καταπακτής μέ-
σα από τις πυκνές φλόγες
και τους καπνούς που τον
τυλίγουν.

Φτάνει στην καταπακτή
και πηδάει έξω μερικά δευ-
τερόλεπτα πριν το ύδροπλά-
νο σφηνωθή μέσα στα θα-
θεια νερά του ώκεανού.

Το κορμί του τρομερού
παιδιού στριφογυρίζει με ά-
φάνταστη ταχύτητα στον αέ-
ρα λόγω της μεγάλης όρ-
μής με την οποία πέφτει το
ύδροπλάνο και πέφτει στο
νερό σαν βολίδα.

Χώνεται στο νερό με τόση
όρμη ώστε για μερικές στι-
γμές το Παιδί - Φάντασμα,
χάνει τις αισθήσεις του ενώ
το κορμί του ταξιδεύει γορ-
γά προς τα κάτω μέσα εις
τον ώκεανό σε μικρή από-
σταση από το ύδροπλάνο που
φαντάζει σαν ένα πελώριο
τέρας των βυθών.

"Επειτα συνέρχεται, κλω-
τάζει τα πόδια του και άρ-
χίζει πάλι να ανεβαίνει στην

έπιφάνεια. Το κεφάλι του
προβάλλει έξω από τα νερά
και ο Γιώργος παίρνει μια
θαθεία ανάσα ενώ τα μάτια
του κυττάζουν γοργά γύρω.
Βλέπει ότι βρίσκεται σε πο-
λύ μικρή απόσταση από τη
στεριά και ότι οι έχθροί του
κολυμπούν προς τη στεριά
πεντακόσια μέτρα πιο πέρα
και βουτάει πάλι μέσα στο
νερό. Καλυμπάει κάτω από
την έπιφάνεια για λίγο ξα-
ναιβγαίνει για να πάρη ανά-
σα βουτάει πάλι. Με τρία
τέτοια μακροβούτια βγαίνει
έξω σκυφτός για να μη τον
άντιληφθούν οι Γερμανοί και
ξαπλώνει χάρω ανάμεσα σε
ιμερικούς θάμνους για να ξε-
κουραστή πριν προχωρήσει
στο έσωτερικό του άγνωστου
αυτού νησιού.

Βυθίζεται σε σκέψεις. Εί-
ναι **μόνος του χωρίς καμιά**
βοήθεια. Τι θα μπορούσε να
κάνη έναντιον πολλών και
πάνοπλων Γερμανών που ά-
σφαλώς θα φρουρούν τα μυ-
στικά εργαστήρια που οι
πράκτορες του Χίτλερ έχουν
έγκαταστήσει στο μακρινό
αυτό νησί του Ειρηνικού;
Πώς θα μπορούσε να έλευθε-
ρώσει τον καθηγητή Κράμερ
και να έμποδισή τους Γερ-
μανούς να χρησιμοποιήσουν
την έφευρεσί του που μπο-
ρεί να χαρίση τη νίκη στους
έχθρους του έλευθέρου κό-
σμου; "Αν τουλάχιστον μπο-
ρούσε να ειδοποιήση τους φί-
λους του. Πώς όμως;

Ύαλούνα!
Ύαλούνα!

ΑΝΑΣΗΚΩΝΕΙ τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει τοὺς Γερμανοὺς νὰ φτάνουν σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο τῆς ἀκτῆς, μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται αὐτὸς καὶ νὰ χώνεται μέσα εἰς τὴ ζούγκλα. Πρέπει νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ, νὰ μάθῃ ποὺ βρίσκονται τὰ μυστικὰ ἐργαστήριά τους.

Σηκώνεται καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας ποὺ ἀρχίζουν μερικὰ μέτρα πρὸς πέρα. Φτάνει ἐκεῖ καὶ ἀρχίζει νὰ θαδίζει γοργὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶδε νὰ παίρνουν οἱ ἐχθροὶ

του.

Καὶ τότε, ξαφνικὰ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων γύρω, μορφές πηδοῦν πάνω του καὶ γερὰ χέρια τὸν ἀρπάζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν κρατήσουν ἀκίνητο. Εἶναι ρωμαεῖοι ἰθαγενεῖς μιάς φυλῆς μὲ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά ποὺ ὁμοιά τους ὁ Γιῶργος δὲν ἔχει ξαναδῆ σὲ καμμιά φυλὴ ἀγρίων.

Γιὰ μιά στιγμὴ, μένει ἀκίνητος. Ἐπειτα ἀντιδρᾷ. Ἐφαρμόζει σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν κρατοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὰ κόλπα τῆς Ἰαπωνικῆς πάλης. Οἱ ἰθαγενεῖς χάνουν τὴν ἰσορροπία τους, χάνουν τὴν ἐπαφή τους μὲ τὸ ἔδαφος καὶ κυλιοῦνται στὸ χῶ-

Ἐντικρύζει μιά πολὺ ὠραία καὶ εὐγενικὴ γυναίκα...

Ο Σπίθας αρπάζει τὸ μάγο καὶ τὸν βροντάει χόμω!

μα μακρῶς του!

Πρὶν ὅμως ὁ Γιώργος προλάβῃ νὰ ἐκμεταλλεῖθῃ αὐτὴ τὴ νίκη του καὶ νὰ δραπέτευση ἄλλα χέρια τὸν ἀρπάζουν καὶ μιά λόγχη στηρίζεται στὴν πλάτη του. Καταλαβαίνει ὅτι κάθε ἀντίστασις εἶναι ματαία καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀφήσῃ τοὺς ἀγρίους νὰ τὸν κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Μιά μόνο σκέψις τὸν ἀπασχολεῖ καὶ κάνει τὰ φρύδια του νὰ ζαρώνουν. Εἶναι ἄρα γε φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Γερμανῶν οἱ Ἰθαγενεῖς αὐτοί;

Καὶ θὰ τὸν παραδώσουν στοὺς ἀντρες τοῦ Κράους; Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς

κουττάζει τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ δείχνει πρὸς μιά κατεύθυνσι καὶ λέει:

— Ἀλούνα! Ἀλούνα!

Οἱ Ἰθαγενεῖς τὸν σέρνουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ. Ὁ Γιώργος σκέπτεται:

«Ἀλούνα.. Τι σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις ἄραγε; Μήπως θάνατος;»

Βαδίζουν γιὰ πολλὴν ὥρα μέσα στὴ ζούγκλα χωρὶς οἱ συνοδοὶ τοῦ Παίδιου-Φάντασμα νὰ ποφέρουν ἄλλη λέξι. Φαίνεται πολὺ σιωπηλὴ φυλὴ σὲ ἀντίθεσι μὲ ἄλλες φυλές Ἰθαγενῶν ποὺ ἔχει γνωρίσει ὁ Γιώργος καὶ ποὺ εἶναι πολὺ φλύαρες.

Τέλος φτάνουν σ' ἓνα χωριό ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ με

ρικές δεκάδες καλύβες από χόρτα. "Αντρες και γυναίκες με εύγενικά χαρακτηριστικά και παιδιά με έξυπνα μάτια προβάλλουν στις πόρτες και κυττάζουν με περιέργεια τους νεοφερμένους.

Οι τελευταίοι συνεχίζουν το δρόμο τους καμαρώνοντας για το «κατόρθωμά» τους και πλησιάζουν στην πόρτα μιάς πολύ μεγάλης καλύβας μπροστά στην οποία στέκεται ένας φρουρός.

"Ενας από τους συνοδούς του Γιώργου του λέει μερικές λέξεις ανάμεσα στις οποίες το 'Ελληνόπουλο ξεχωρίζει πάλι τη λέξη «'Αλούνα». Ο φρουρός γυρίζει στο έσωτερικό της καλύβας και λέει κάτι. Μιά φωνή απαντάει από εκεί μέσα. Μιά γυναικεία φωνή, που γεμίζει κατάπληξη το Γιώργο με τη μουσικότητά της και την γλυκύτητά της.

Οι Ιθαγενείς σπρώχνουν βάνουσα το Παιδί - Φάντασμα, που μπαίνει έτσι μέσα στην καλύβα. Για μερικές στιγμές δεν βλέπει σχεδόν τίποτε, γιατί το έσωτερικό της καλύβας είναι βυθισμένο σ' ένα γλυκό μισοσκόταδο και τα μάτια του είναι θαμπωμένα από το ζωηρό φως του ήλιου.

"Επειτα τα μάτια του συνηθίζουν και μιά νέα έκπληξη τον περιμένει. "Ορθια, στο κέντρο της καλύβας στέκεται μιά από τις πιο όμορφες και πιο εύγενικές γυναί-

κες που έχει αντικρύσει στη ζωή του. Είναι μιά νέα δέκα οκτώ μόλις ετών, με τέλειο σώμα τυλιγμένο μέσα σ' ένα πολύχρωμο ύφασμα. "Εχει υπέροχα μαλλιά και κανονικά χαρακτηριστικά, που θυμίζουν στο Παιδί-Φάντασμα αρχαίες θεότητες της 'Ελλάδος. "Εκείνα όμως που είναι άσυγκριτα είναι τα μάτια της. Είναι μεγάλα και μαύρα και το βλέμμα τους φανερώνει ευγένεια και καλωσύνη ψυχής.

Κυττάζει τον αιχμάλωτο που της φέρνουν οι Ιθαγενείς χωρίς το πρόσωπό της να δείχνη καμμία έχθρότητα. "Απεναντίας ο Γιώργος, διαβάξει στα μάτια της μιά παράξενη έκπληξη και μιά βαθειά συμπάθεια.

"Ενας από τους συνοδούς του Παιδιού - Φάντασμα γονατίζει μπροστά της και λέει σηκώνοντας ψηλά τα χέρια του:

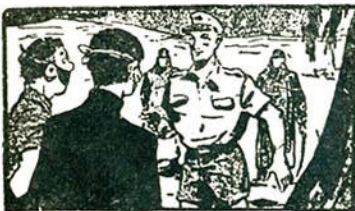
— "Ω! 'Αλούνα! 'Αλούνα.

Και προσθέτει μερικές λέξεις που ο Γιώργος δεν καταλαβαίνει. Καταλαβαίνει, όμως ότι 'Αλούνα είναι το όνομα της σπάνιας και αλλόκοτης αυτής γυναίκας, που φαίνεται να είναι βασίλισσα των άγριων.

Και τότε το 'Ελληνόπουλο διακρίνει πίσω από την 'Αλούνα ένα άσχημο πλάσμα, ένα ζαρωμένο γέρο που στα μαλλιά του είναι στερεωμένο όπως άλλωστε και στα μαλλιά των άλλων Ιθαγενών ένα κόκκαλο. "Από το

ντύσιμό του ο Γιώργος καταλαβαίνει ότι είναι ο μάγος της φυλής.

Βλέπει επίσης ο Γιώργος ότι τα μάτια του μάγου είναι καρφωμένα πάνω του με τόσο μίσος ώστε νοιώθει ξανά παγερό ρίγος να ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκιά του.

Δοκιμασία θανάτου

Η ΑΛΟΥΝΑ, κάνει ένα βήμα προς το μέρος του Παιδιού - Φάντασμα και του χαμογελάει. Είναι ένα άγγελικό χαμόγελο, που κάνει την ψυχή του παιδιού να γεμίσει ελπίδες. Της χαμογελάει και αυτός. Είναι κρίμα που δεν ξέρει τη γλώσσα της ώστε να μπορέσει να της εξηγήσει ότι δεν έχει έχθρικά αισθήματα έναντιόν της και έναντιόν της φυλής της και ότι βρέθηκε στο νησί της χωρίς να το θέλη.

Με μεγάλη του όμως εκπληξι και χαρά την άκουει να λέει σε σπασμένη αγγλική γλώσσα:

— Έσὺ Γκερμανό;
Ὁ Γιώργος κουνάει ἀρητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὅχι!

— Ἐσὺ τότε Ἀμερικανό;

— Ὅχι!

— Ἐσὺ τότε τί εἶναι;

— Εἶμαι Ἕλληνας, λέει ὁ Γιώργος. Ἡ χώρα μου εἶναι μακριά, πολὺ μακριά ἀπὸ δῶ στὰ μέρη ὅπου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος... Εἶμαι φίλος τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐχθρὸς τῶν Γερμανῶν. Πῶς ὅμως ξέρεις νὰ μιλάς τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, Ἀλούνα;

— Μοῦ τὴν ἔμαθε ἓνας σοφὸς τῆς φυλῆς μου, ποὺ εἶχε ταξιδέψει στὸν κόσμον καὶ εἶχε γνωρίσει πολλὰ μέρη καὶ πολλές φυλές, ἀπαντᾷ ἡ Ἀλούνα, προφέροντας τὴν λέξεις μὲ δυσκολία καὶ μπερδεύοντας χαριτωμένα τὶς φράσεις. Ἐρχεσαι λοιπὸν ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος! Ἐπομένως, εἶσαι Ἐκεῖνος! Ἐκεῖνος ποὺ ἡ φυλή μου περιμένει ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια, ἐκεῖνος ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ τὴν εὐτυχία! Ἐτσι λένε οἱ ἀρχαῖες προφητείες!

Γυρίζει στοὺς ἄλλους καὶ τοὺς λέει μερικὲς φράσεις δείχνοντάς τους τὸ Γιώργο. Αὐτοὶ γουρλώνουν τὰ μάτια τους καὶ πέφτουν στὰ γόνατα. Μόνο ἡ Ἀλούνα καὶ ὁ μάγος μένουν ὀρθοί. Ὁ τελευταῖος δὲν παύει νὰ κυττάζῃ τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ μίσος.

— Δὲν καταλαβαίνω πῶς θὰ μπορούσα νὰ σὰς φέρω ἐγὼ τὴν εὐτυχία λέει ὁ Γιώρ

γος στην Άλουνα. Πρέπει να έλθετε εύτυχισμένοι στο νησί σας.

— "Ημαστε μέχρι πριν από λίγο καιρό απαντάει ή ο μορφή βασίλισσα των αγρίων μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο. Ξαφνικά όμως ήρθαν οι Γερμανοί και όλα άλλαξαν. "Έχτισαν παράξενα σπία, έφεραν με παράξενα πετούμενα διάφορα σιδερένια ραβδιά που χαρίζουν τον κεραυνό και το θάνατο και από τότε οι δικοί μου δεν τολμούν να πλησιάσουν στο μέρος όπου έχουν εγκατασταθή οι Γερμανοί και που είναι το πιο πλούσιο σε κυνήγι σ' όλοκληρο το νησί. "Όποιος πλησίαση εκεί πέφτει νεκρός, χτυπημένος από τα ρα-

βδιά του θανάτου, που σκοτώνουν από πολύ μακριά! Τώρα, που ήρθες έσυ από τη χώρα όπου ανατέλλει ο ήλιος, ξέρουμε ότι θα μάς σώσεις από το κακό αυτό και το νησί μας θα γνωρίση πάλι την ξεγνοιασιά και την εύτυχία....

Η φωνή του μάγου, τραχευά και στριγγή, τη διακόπτει. "Ο άσχημος γέρος μιλάει για αρκετή ώρα και ο Γιώργος βλέπει μέσα στο μισοσκοτάδι το όμορφο πρόσωπο της Άλουνα να γλωμιάζη. Οι ίθαγενείς γύρω σηκώνονται όρθιοι ένας - ένας και κυττάζουν τώρα το Γιώργο έχθρικά.

— Τί λέει ο άνθρωπος αυτός; ρωτάει ο Γιώργος την

Μιά τρομακτική σύγκρουσις αρχίζει ανάμεσά τους!

Πέφτουν από τὸ ἐλικόπτερο με ἀλεξίπτωτα,...

Ἄλουνα.

Αὐτὴ ἀπαντᾷ μ' ἓνα βαθὺ στεναγμό:

— Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶσαι Ἐκεῖνος! Ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ, λέει, νὰ εἶναι ἓνα παιδί! Εἶσαι, λέει, κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν, πὺ ἤρθες ἐδῶ γιὰ νὰ παρακολουθῆς τί λέμε καὶ τί κάνουμε, γιὰ νὰ πληροφορῆς ἔπειτα τοὺς δικούς σου! Τοῦ ἀπάντησα ὅτι δὲν ἔχει δίκιο μὰ σιῶτὸς ἐπιμένει καὶ προτείνει νὰ σὲ ὑποβάλουμε στὴ δοκιμασίᾳ τῆς λόγῃς!

Ὁ Γιώργος Θαλάσσης νοιώθει πάλι ἓνα ρίγος νὰ ἀνεβοκατεβαίνει στὴ ραχοκοκκαλιά του.

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ δοκιμα-

σίᾳ τῆς λόγῃς; ρωτᾷει ἀνήσυχτα.

— Θὰ σὲ δέσουν καὶ ὁ μάγος θὰ δοκιμάσῃ νὰ σὲ τρυπήσῃ μὲ τὴν λόγῃ του. Ἄν εἶσαι πραγματικὰ Ἐκεῖνος, λέει, θὰ βρῆς τὸν τρόπο νὰ σωθῆς γιατί θὰ εἶσαι παντοδύναμος. Ἄν δὲν εἶσαι Ἐκεῖνος, τότε θὰ πεθάνῃς: Καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω, γιατί τὴ δοκιμασίᾳ τοῦ θανάτου τὴν ἐπιβάλλει ἓνας ἀρχαῖος νόμος τῆς φυλῆς μου. Ἄλλωστε, δὲν ἀνησυχῶ καθόλου γιὰ σένα. Γιατί ξέρω ὅτι εἶσαι πραγματικὰ Ἐκεῖνος καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν κινδυνεύεις νὰ πεθάνῃς!

Πρὶν ὁ Γιώργος ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ διαμαρτυ-

ρηθῆ, νὰ πῆ ὅτι εἶναι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος χωρὶς ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες, ὁ μάγος προφέρει μιὰ διαταγὴ. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἀρπάζουν τὸ παιδί, τὸ δένουν καὶ τὸ πετοῦν χάμω.

— Ἡ δοκιμασία, λέει ἡ Ἀλούνα, θὰ γίνῃ αὐριο τὸ πρῶτ' μόλις ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος. Ἐτσι ὀρίζει ὁ ἀρχαῖος νόμος. Στὸ μεταξύ, θὰ σέ περιποιηθῶ ἐγὼ καὶ δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτα, ξένε μου! Καὶ σέ παρακαλῶς νὰ συγχωρήσῃς τὴ φυλὴ μου γιὰ αὐτὸ πού γίνεται, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ παραβοῦμε τὸ νόμο. Γιατὶ τότε ἡ φυλὴ μου θὰ ἐξοντωθῇ ἀπὸ τὰ κακὰ πνεύματα!...

Τὴν τελευταία στιγμή

Ο ΙΩΡΕΣ περνοῦν ἀργά. Ἡ Ἀλούνα δὲν φεύγει ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ δεμένου παιδιοῦ. Περιποιεῖται τὸ Γιῶργο μὲ τὴ στοργὴ μητέρας. Τὸν ταΐζει ἢ ἴδια μὲ τὰ πιὸ νόστιμα φρούτα τῆς ζούγλας, τοῦ σκουπίζει τὸν ἰδρώτα καὶ τοῦ

τραγουδάει μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ μουσικὴ φωνὴ τῆς ὁμορφῆς καὶ νοσταλγικῆς τραγουδίας τῆς φυλῆς τῆς.

Ἐξω, στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, οἱ γυναῖκες τῶν Ἰθαγενῶν ἔχουν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ ἔχουν στήσει ἕνα σιγανὸ, μακρόσυρτο καὶ ἀτελείωτο μοιρολόι.

Νυχτώνει καὶ σιγὰ - σιγὰ ἡ νύχτα χλωμιάζει στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ αὐγὴ πλησιάζει. Ἡ Ἀλούνα λέει στὸ Γιῶργο:

— Ἐρχεται ἡ ὥρα, ξένε μου! Δεῖξε τώρα στὸ μάγο ὅτι εἶσαι πραγματικὰ Ἐκεῖνος! Δεῖξε του ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ σέ σκοτώσῃ!

Ὁ Γιῶργος θέλει νὰ τῆς πῆ ὅτι δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ κἀνῃ αὐτὸ πού τοῦ ζητεῖ, μὰ σωπαίνει. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ Ἀλούνα πιστεύει τόσο ἀκλόνητα ὅτι εἶναι προικισμένος μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, ὥστε δὲν θὰ τὸν πῖστευε ἂν δικίμαζε νὰ τὴν πείσῃ γιὰ τὸ ἀντίθετο.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, μιὰ ἀκτῖνα ἡλιοῦ μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ ἀγγίζει τὸ δεμένο παιδί στὸ πρόσωπο. Ταυτόχρονα, μπαίνει μέσα ὁ μάγος μὲ μιὰ μακρὰ λόγχη στὰ χέρια, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς Ἰθαγενεῖς, πού φαίνονται ἀξιωματοῦχοι τῆς φυλῆς.

— Ἦρθε ἡ στιγμή τῆς δοκιμασίας, λέει ἡ Ἀλούνα. Ἀπόδειξέ τους ὅτι εἶσαι Ἐκεῖνος!

Ὁ μάγος σηκώνει τὴ λόγ-
χη μὲ τὴν αἰχμὴ τῆς στραμ-
μένη πρὸς τὸ στήθος τοῦ παι-
διοῦ. Περιμένει γιὰ μερικὲς
στιγμὲς καί, βλέποντας ὅτι
δὲν συμβαίνει τίποτε, ἀρχί-
ζει νὰ κατεβάξῃ τὴ λόγχη
πρὸς τὸ κορμὶ τοῦ Γιώργου.
Ἡ Ἀλούνα, βλέποντας ὅτι ὁ
Γιώργος δὲν κάνει τίποτε
γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ μάγο νὰ
τὸν σκοτώσῃ, ἀφήνει μιὰ
κραυγὴ φρίκης καὶ σκεπά-
ζει τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ χέ-
ρια τῆς. . .

Ἡ λόγχη τοῦ μάγου ἀγγί-
ζει σχεδὸν πιά τὸ στήθος
τοῦ παιδιοῦ, ὅταν συμβαίνει
κάτι ἀπίστευτο, κάτι κατα-
πληκτικὸ. Τρία παιδιὰ ὀρ-
μοῦν σὰν θύελλα μέσα στὴν
καλύβα. Εἶναι ἓνα κορίτσι
καὶ δυὸ ἀγόρια, τὸ ἓνα χον-
τρὸ καὶ μεγαλόσωμο καὶ τὸ
ἄλλο πολὺ μικρὸ. Εἶναι ὠ-
πλισμένα μὲ αὐτόματα καὶ
σακκίδια κρέμονται στὴν
πλάτη τους. Τὸ μεγαλόσωμο
παιδί ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ μά-
γου, τὸν ἀρπάζει, τὸν σηκώνει
ψηλὰ καὶ τὸν βροντᾷ μὲ
δύναμι χάμω, στὸ χωμάτινο
πάτωμα τῆς καλύβας, ὅπου
ὁ μάγος μένει ἀσάλευτος,
μὲ τίς αἰσθήσεις του χαμέ-
νες.

— Μανούλα μου!, μουρ-
μουρίζει τὸ χοντρὸ παιδί.
Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ τὸν ἔκα-
ναν σουβλιστὸ τὸ Γιώργο!

Ἡ Ἀλούνα, ἀνοίγει τὰ μά-
τια τῆς καὶ μιὰ κραυγὴ χα-
ρᾶς ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στή-
θος τῆς.

— "Α! Τὸ ἤξερα ἐγὼ ὅτι

τὴν τελευταία στιγμή θὰ εὐ-
ρισκες τρόπο νὰ ἀποφύγῃς
τὸ θάνατο, Ἐκείνε!
* * *

Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἀνα-
γνώστης τί ἀκριβῶς ἔχει συμ-
βῆ, πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ
μικρὴ ἀναδρομὴ στὸ παρελ-
θὸν καὶ νὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ
τὴ στιγμή, ποῦ τὰ τρία παι-
διά, ὁ Σπίθας, ἡ Κατερίνα
καὶ ὁ Διαβολάκος, ἀφοῦ μά-
ταια περιμένουν τὴν ἐπάνο-
δο τοῦ Γιώργου, καταφεύ-
γουν στὸν ἀρχηγὸ τῆς μυστι-
κῆς ὕπηρεσίας.

Ἀρχίζουν ἔρευνες, ποῦ
κρατοῦν ὅλη τὴ νύχτα. "Ὅλοι
οἱ καλύτεροι πράκτορες τῆς
μυστικῆς ὕπηρεσίας καὶ οἱ
πιο ἐπιδέξιοι ντετεκτιβς τῆς
ἀστυνομίας ἔχουν κινητοποι-
ηθῆ καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν
τὸ χαμένο Ἑλληνόπουλο μὰ
τίποτε. Οἱ ἔρευνες δὲν φέρ-
νουν παρὰ ἀσήμαντους καρ-
πούς.

— Τὸ μόνο ποῦ μπορέσαμε
νὰ ἐξακριβώσουμε λέει ὁ ἀρ-
χηγὸς τῆς μυστικῆς ὕπηρε-
σίας στὰ παιδιά, εἶναι ὅτι
καὶ ὁ Τζὼν Στίμσον ἔχει ἐπί-
σης ἐξαφανισθῆ. Ἐπίσης μά-
θαμε ὅτι κάπου, σ' ἓνα ἔρη-
μο σημεῖο τῆς παραλίας, ἔ-
γινε μιὰ σκληρὴ συμπλοκὴ,
ποῦ παρακολούθησε ἀπὸ μα-
κρὰ ἓνας ψαρᾶς. Ἴσως ὁ-
μῶς νὰ πρόκειται ἀπλῶς γιὰ
μιὰ μάχη μεταξὺ γκαγκ-
στερς, ἀπὸ ἐκεῖνες ποῦ γί-
νονται πολὺ συχνὰ ἐδῶ. Ὁ
ἴδιος ψαρᾶς εἶπε ὅτι λίγο με-
τὰ τὴ συμπλοκὴ εἶδε μέσα
στὸ σκοτάδι νὰ ἀποθαλασώ

νεται ένα υδροπλάνο. Μά και αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Στην περιοχή μας υπάρχουν πολλοί πλούσιοι που διαθέτουν ιδιόκτητα αεροπλάνα και υδροπλάνα. Δυστυχώς, πρέπει να περιμένουμε...

Τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν γεμίζουν θλίψη. Είναι και οι τρεις βέβαιοι ότι ο Γιώργος, για να μη δίνει σημεία ζωής, έχει πέσει στα χέρια κατασκόπων του έγχρου ή έχει κιόλας σκοτωθῆ!

Πρὶν ἢ Κατερίνα ἀνοίξη τὸ στόμα της γιὰ νὰ ἐκφράση τοὺς φόβους της, ἕνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα καὶ ἕνας ἀντρας μπαίνει καὶ ἀφήνει πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ ἕνα κίτρινο χαρτί.

Αὐτὸς τὸ διαβάζει καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— “Ἐνα περιπολικὸ αεροπλάνο, λέει, τηλεγραφεῖ ἀπὸ τὴν περιοχή τῶν νησιῶν Χαθὰ τοῦ Εἰρηνοῦ Ὁκεανοῦ, ὅτι εἶδε πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἕνα υδροπλάνο νὰ πέφτει φλεγόμενο στὴ θάλασσα καὶ νὰ βυθίζεται. Δυστυχῶς βρισκόταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δυστυχήματος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν πνίγηκαν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες του. Τὸ δυστύχημα ἐγινε πολὺ κοντὰ στὸ νησί Νιόχα.

— Μήπως πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο υδροπλάνο; λέει ἡ Κατερίνα.

— “Ὁ, κάνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας. Αὐ-

τὸ εἶναι πολὺ ἀπίθανο. Τὸ νησί Νιόχα εἶναι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Κατερίνα παίρνει μιὰ ἀπόφασι:

— Θὰ θέλαμε, λέει, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ μᾶς στείλετε μ’ ἕνα υδροπλάνο στὸ νησί αὐτό! “Ἴσως ὁ Γιώργος ἦταν μέσα στὸ υδροπλάνο αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ περιφρονήσουμε καμμιά πιθανότητα σωτηρίας του.

Ὁ ἀρχηγὸς μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σκεπτικὸς καὶ σιωπηλὸς. “Ἐπειτα, λέει ἀργά:

— Βρίσκω μάταια τὴν προσπάθεια αὐτὴ καὶ πολὺ επικίνδυνη. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ἀρνηθῶ, ἀφοῦ σὲ σὰς ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ἐξιχνίασις τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Κράμερ. Σὲ μιῆ ὥρα, θὰ φύγετε γιὰ τὸ νησί Νιόχα...

Κεραυνοβόλα ἐπέμβασις

ΕΙΝΑΙ προχωρημένη ἡ νύχτα, ὁ δὲ τὸ υδροπλάνο πού μεταφέρει τὰ τρία τολμηρὰ παι-

διά, πλησιάζει στο νησί Νιόχα.

Ἡ Κατερίνα δίνει οδηγίες:

— Θὰ προσθαλασσωθούμε λέει στὸν πιλότο σὲ ἀπόστασι ἐνὸς μιλίου ἀπὸ τὴν ἀκτὴ γιατί δὲν θέλω νὰ προκαλέσουμε τὴ προσοχὴ ἰθαγενῶν ἢ πρακτόρων τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ ἐνδεχομένως θρῖσκονται πάνω στὸ νησί. Ἐμεῖς θὰ βγοῦμε στὴ στεριά μὲ μιὰ λαστιχένια βαρκούλα καὶ τὸ ὕδροπλάνο θὰ ἐπιστρέψῃ στὴ θάσι του. Ἐχομε μαζί μας ἀσύρματο, ὥστε νὰ εἰδοποιήσουμε, ἂν παραστῇ ἀνάγκη.

Πραγματικά, τὸ ὕδροπλάνο προσθαλασσώνεται μακριὰ ἀπὸ τὸ νησί καὶ τὰ τρία παιδιὰ συνεχίζουν τὸ ταξίδι τους μὲ μιὰ λαστιχένια βαρκούλα, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ τίς φουσκώνουν μὲ ἀέρα.

Ὅταν φτάνουν στὴν παραλία, θέλει ἀκόμη μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ξημερώσῃ. Ξεφουσκώνουν τὴ θάρκα, τὴν κάνουν ἕνα μικρὸ δέμα καὶ τὴ βάζουν μέσα στὸ σακίδιο τοῦ Σπῆθα. Ἐπειτα, προχωροῦν ἀνάμεσα στὰ δέντρα, φωτίζοντας μπροστά τους μὲ μικρὰ ἀλλὰ ἰσχυρότατα ἠλεκτρικά φανάρια.

— Ἄν ὁ Γιώργος, λέει ἡ Κατερίνα, θρῖσκόταν μέσα στὸ ὕδροπλάνο ἐκεῖνο καὶ γλύτωσε, τότε πρέπει νὰ ψάξουμε νὰ τὸν θροῦμε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Θά...

Μιὰ κραυγὴ τοῦ Διαβολάκου τὴν διακόπτει:

— Ἐλάτε ἐδῶ!, φωνάζει τὸ Κρητικόπουλο. Κάτι βλέπω...

Τρέχουν κοντὰ του καί, στὸ φῶς τῶν φαναριῶν, βλέπουν χάμω στὸ μαλακὸ χῶμα, ἴχνη θημάτων. Βλέπουν μερικὰ ἴχνη ἀπὸ μεγάλα γυμνά πόδια καὶ ἴχνη ἀπὸ ἕνα ζευγάρι παπούτσια.

— Τὰ παπούτσια τοῦ Γιώργου! φωνάζει ἡ Κατερίνα. Ἀναγνωρίζω τὸ σχέδιο τοῦ λαστιχένιου τακουνοῦ του! Θεέ μου. Σὲ εὐχαριστῶ ποὺ ὁ Γιώργος εἶναι ζωντανός! Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρὰ μου! Ἐμπρός, παιδιά! Ἄς ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη!

Φωτίζοντας μὲ τὰ φανάρια μπροστά τους, ἀκολουθοῦν γοργὰ τὰ ἴχνη ποὺ διακρίνονται ἀρκετὰ καθαρά πάνω στὸ παχὺ καὶ μαλακὸ χῶμα τοῦ δάσους.

Ἐχει πιά ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ, ὅταν διακρίνουν μπροστά τους ἕνα χωριὸ ἰθαγενῶν. Ἀπὸ μακριὰ καταλαβαίνουν ὅτι κάτι ἀσυνήθιστο συμβαίνει ἐκεῖ. Φτάνουν ὡς τ' αὐτιά τους μοιρολόγια καὶ κραυγές. Καθὼς πλησιάζουν, βλέπουν ὅτι πολλοὶ ἰθαγενεῖς εἶναι συγκεντρωμένοι στὴν πλατεῖα μπροστά σὲ μιὰ μεγάλη καλύβα, ποὺ φαίνεται νὰ ἀνήκῃ στὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς.

Πηγαίνουν πιὸ κοντὰ ἔρποντας ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ σταματοῦν σὲ ἀπόστασι τριάντα μόνον μέτρων ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς. Καὶ τότε ἀ-

πό τό άνοιγμα τής καλύβας διακρίνουν μιά μορφή πεσμέ νη χάμω. Είναι ο Γιώργος! Είναι δεμένος καί δίπλα του στέκεται μιά πολύ ὄμορφη γυναίκα.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καί τὸ φῶς του λούζει τὸ χωριό. Τάτε, ἕνας ἀσχημος γέρος μέ μιὰ λόγγη στά χέρια μπαίνει στήν καλύβα ἀκόλου θούμενος ἀπό μερικούς ἄλλους. Τά παιδιά τὸν βλέπουν νά σηκῶνῃ τὴ λόγγη του πάνω ἀπὸ τὸ Γιώργο καί δὲν διστάζουν.

Πετάγονται ὄρθια, διασχίζουν τὴν πλατεία πρὶν οἱ ἰθαγενεῖς προλάβουν νά καταλάβουν τί συμβαίνει καί νά τοὺς ἐμποδίσουν καί ὁμοῦν μέσα στήν καλύβα. Ἐνῶ ἡ Κατερίνα καί ὁ Διαβολάκος στρέφουν τὰ ὄπλα τους πρὸς τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς γύρω, ὁ Σπίθας ἀρπάζει τὸ μάγο τὸν σηκώνει ψηλά καί τὸν χτυπάει χάμω κάνοντάς τον νά χάσῃ τίς αἰσθήσεις του.

Τά παιδιά περιμένουν νά ὑποστοῦν ἐπίθεσι τῶν ἰθαγενῶν καί ἐτοιμάζουν τὰ ὄπλα τους, ἀποφασισμένοι νά ἀμυνθοῦν. Μὲ ἐκπληξί τοὺς ὁμοῦν βλέπουν τοὺς ἰθαγενεῖς νά χαροπθοῦν καί νά οὐρλιάζουν ἀπὸ χαρά. Ἡ ὄμορφη γυναίκα, πού φαίνεται βασίλισσά τους, φωνάζει μέ χαρά:

— "Α! Τὸ ἤξερα ἐγὼ ὅτι τὴν τελευταία στιγμή θά εὐρισκες τὸν τρόπο νά ἀποφύγῃς τὸ θάνατο Ἐκείνε!

Τρέχει κοντά του καί τὸν ἐλευθερώνει κόβοντας τὰ δεσμά του.

— Κύριε ἐλέησον! μουρμουρίζει ὁ Σπίθας σαστισμένος. Αὐτοὶ ἐδῶ εἶναι τρελλοὶ γιὰ δέσιμο! Ἦσαν ἔτοιμοι νά σουβλίσουν τὸ Γιώργο καί τώρα πού τοὺς ἐμποδίσανε χορεύουν ἀπὸ χαρά!

Ὁ Γιώργος δὲν μπορεῖ ἀκόμη νά πιστέψῃ πῶς εἶναι ζωντανός. Κυττάζει τοὺς φίλους του καί νομίζει πῶς ὀνειρεύεται. Ὅταν ὁμοῦν αὐτοὶ τοῦ ἐξηγοῦν μέ ποῖο τρόπο πο εἶχαν φτάσει ὡς ἐκεῖ, καί μάλιστα στή πιὸ κρίσιμη στιγμή, ἀνοίγει τὰ μάτια του διάπλαται ἀπὸ θαυμασμό.

— Κατερίνα!, λέει. Πῶς μάντεψες ὅτι μέσα στό ὕδρο πλάνο ἐκεῖνο ἦμουν κι' ἐγώ;

— Εἶχα ἕνα παράξενο καί δυνατό συναίσθημα. Μιὰ φωνὴ μέσα μου ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νάρθω νά ψάξω νά σέ βρῶ σ' αὐτὸ τὸ νησί. Πῶς ὁμοῦν βρέθηκες ἐδῶ, Γιώργο;

Ὁ Γιώργος τοὺς διηγεῖται τὴν περιπέτειά του. Ὅταν τελειῶνῃ, τοὺς ὀδηγεῖ κοντά στήν Ἀλούνα, πού στέκεται παράμενος περιμένοντας νά τελειώσουν τὴν κουβέντα τους, καί λέει:

— Εἶναι φίλοι μου, Ἀλούνα. Καί, ὅπως βλέπετε, ἔφτασαν ἀκριβῶς στήν ὥρα γιὰ νά ἐμποδίσουν τὸ μάγο τῆς φυλῆς σου νά με σκοτώσῃ! Ἀπὸ δῶ ἡ Κατερίνα, ὁ Σπίθας καί ὁ Διαβολάκος...

Ἡ Ἀλούνα κυττάζει μὲ θαυμασμό τὴν Κατερίνα καὶ λέει:

— Πῶς ἔνα τόσο ὠραῖο κορίτσι τοῖμα νὰ κρατᾷ τό σίδερο πού βγάζει φωτιά καὶ θάνατο; Δὲν φοβάται;

— Δὲν φοβάται, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Κρατᾷ αὐτό τό σίδερο πού βγάζει φωτιά καὶ θάνατο γιὰ νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴ φυλὴ τῆς, τὴν Ἑλλάδα, πού εἶναι σκλαβωμένη ἀπὸ τοὺς Γερμανούς!

— Ὡ! κάνει ἡ βασιλισσα τῶν ἀγρίων. Γιὰ νὰ ἔξον τώσετε λοιπόν τοὺς Γερμανούς ἤρθατε ἐδῶ;

— Ναί! Καὶ θὰ τό κατορθώσουμε αὐτό ἂν μᾶς βοηθήσετε.

Ὁ Σπίθας θεωρεῖ κατάλληλη τὴ στιγμή νὰ μιλήσῃ:

— Ἀγαπητῆ μου Ἀλούνα, λέει, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐχεις τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσης κάτι νὰ θάλω στὸ στόμα μου πρὶν πέσω χάμω ἀπὸ τὴ λιγούρα;

Ἡ Ἀλούνα γυρᾷ σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς καὶ δίνει μιὰ διαταγὴ στὴ γλῶσσα τους. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἐξαφανίζονται τρέχοντας καὶ ἡ Ἀλούνα δειχνεῖ στὰ τέσσερα παιδιὰ τὴν ἔξοδο τῆς καλύβας. Τοὺς ὀδηγεῖ ἔξω καὶ οἱ συγκεντρωμένοι Ἰθαγενεῖς ὑποδέχονται μὲ κραυγὲς χαρᾶς καὶ θρησκευτικὰ ἄσματα τὸν «Μεσσία» τους, τὸ Γιώργο, καὶ τοὺς τρομεροὺς φίλους του μὲ τὰ σίδηρα πού χαρίζουν τὸ θάνατο.

Στὸ κέντρο τῆς πλατεί-

ας ψήνεται σὲ σιγανὴ φωτιά ἕνα μεγάλον ἔλαφι, μὲ τὸ ὅποιο οἱ Ἰθαγενεῖς ἐσκόπευσαν νὰ ἐορτάσουν τὸ θάνατο τοῦ Παιδιοῦ — Φάντασμα. Τώρα ὅμως τὸ ψητὸ αὐτὸ πρόκειται νὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸν ἑορτασμό τοῦ γεγονότος ὅτι πραγματικά ὁ Γιώργος εἶναι Ἐκεῖνος πού θὰ σώσῃ τὴ φυλὴ τοῦ νησιοῦ Νιόχα ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

Τὰ παιδιὰ κάθονται στὴ μέση τῆς πλατείας, κοντὰ στὸ ψητό, καὶ δυὸ Ἰθαγενεῖς κόβουν μεγάλαν κομμάτια κρέας καὶ τοὺς προσφέρουν. Ὁ Σπίθας ἀρπάζει τὸ δικὸ του κομμάτι καὶ μὲ δυὸ δαγκωνεῖς τὸ καταβροχθίζει. Ἐπειτα μὴν μπορώντας νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ φέρουν τὸ κρέας κομμάτι - κομμάτι, σηκώνεται, πηγαίνει πρὸς τὸν σπυρῶνα καὶ ἀρχίζει νὰ κόβῃ μόνος του μεγάλαν κομμάτια καὶ νὰ τὰ καταβροχθίζῃ μὲ γρηγοράδα, πού κάνει τοὺς ἀγρίους νὰ γουρλώνουν ἀπὸ ἐκπληξι καὶ θαυμασμό τὰ μάτια τους.

Καθὼς ὅμως εἶναι στραμμένη ἢ προσοχὴ ὄλων στὸ Σπίθα, κανένας δὲν προσέχει ὅτι κάποιος φεύγει κρυφὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ βυθίζεται μέσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα. Εἶναι ὁ μάγος τῆς φυλῆς, πού τὰ μάτια του λάμπουν ἀπαίσια ἀπὸ μιὰν ἐκφρασι μίσους ἐναντίον τῶν ξένων, πού τόσο ἐξευτέλισαν τὴς μαγικὲς του ἰκανότητες.

Ἡ Ἀλούνα κλείνει τὰ μάτια της καθώς ἡ λόγχη κατεβαίνει γοργά!

Πηγαίνει να προσφέρει την ύπηρεσία του στους Γερμανούς, τους έχθρους της φυλής του και να τους βοηθήσει να πιάσουν και να εξοντώσουν τα καταραμένα παιδιά. Ξέρει ότι το Παιδί — Φάντασμα θα φύγει σε λίγο για να πάει να μελετήσει από κοντά τα σπίτια των Γερμανών και είναι αποφασισμένος να ειδοποιήσει τους Γερμανούς και να στήσει μαζί τους μια καλή παγίδα...

Ο μάγος προδίδει

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ με τα το γεύμα, ο Γιώργος σηκώνεται και λέει στην Άλουνά:

— Θέλω τώρα, βασίλισσα, να μου δώσεις έναν από τους άντρες σου για να με οδηγήσει στο μέρος όπου βρίσκονται τα σπίτια των Γερμανών. Θέλω να ρίξω μια ματιά σ' αυτά πριν αποφασίσω τι θα κάνουμε.

Το πρόσωπο της Άλουνά συνηφιάζει.

— Δεν ξέρω, αν θα δεχτή κανένας από τους ανθρώπους μου να σε οδηγήσει. Φοβούνται τόσο πολύ τους Γερμανούς, ώστε πολλοί θα προτιμούσαν το μαστίγωμα παρά να πάνε εκεί. "Ας δούμε όμως. Μπορεί να βρεθῆ κανένας νας τολμηρός.

Σηκώνεται ὀρθά και λέει μερικές φράσεις με δυνατή φωνή στη γλώσσα των Ιθαγενών. "Αμέσως στα πρόσωπα όλων χαράζεται μια έκφραση τρόμου και κάνουν ἔ-

να θῆμα πίσω προτεινόντας τὰ χέρια τους, σὰ νὰ θέλουν νὰ ἀποφύγουν κάτι ἐπικίνδυνο. Μόνο ἓνας μένει ἀκίνητος και κυττάζει με θάρρος τὴ βασίλισσα.

Κάνει ἕνα θῆμα μπροστά και λέει κάτι στὴν Άλουνά. Αὐτὴ χαμογελάει και γυρίζει στὸ Γιώργο:

— Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς τῆς φυλῆς μου, τοῦ λέει, λέγεται Λακούνα, και εἶναι πρόθυμος νὰ σε ὀδηγήσει στὸ μέρος ὅπου βρίσκονται τὰ σπίτια τῶν Γερμανῶν. Πρόσεξε ὅμως, Ἐκεῖνε! Οἱ Γερμανοὶ εἶναι πολλοὶ και δίνουν τὸ θάνατο στὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ, ἀκόμη και χωρὶς λόγο. Εἶναι οἱ πιὸ αἰμοβόροι κι' ἀπ' τοὺς λύκους!

Ὁ Γιώργος χαμογελάει. — Τοὺς ξέρω πολὺ καλά, Άλουνά! Μείνε ἤσυχη!

Ἀποχαιρετᾶται τοὺς φίλους του και ἀπομακρύνεται μέσα στὴ ζούγκλα μαζί με τὸν Λακούνα. Στὴν πλάτη τοῦ κουβαλάει τὸ σακκίδιο, ποὺ περιέχει τὸν ἀσύρματο, με τὸν ὅποιο θὰ ειδοποιήσει τοὺς Ἄμερικανούς για τίς θέσεις τῶν Γερμανῶν.

Ὅταν ἀπομακρύνονται ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν Ιθαγενῶν, σταματᾶει και κρύβει τὸν ἀσύρματο μέσα εἰς τὴν κουφάλα ἑνὸς δέντρου.

Με νοήματα ἐπειτα, δίνει στὸν Λακούνα νὰ καταλάβῃ ὅτι, ἀν τοῦ συμβῆ τίποτε, πρέπει νὰ ὀδηγήσει τοὺς φίλους του στὸ μέρος αὐτὸ και νὰ τοὺς δεῖξη τὴν κρυμμένη συσκευή.

Συνεχίζουν πάλι τὸ δρόμο τοὺς ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ

καὶ παρθένα θλάστησι τῆς ζούγκλας. Βαδίζουν ἔτσι γιὰ δυὸ δλόκληρες ὥρες, ὅταν ὁ Λακούνα σταματᾷ ἀπότομα πίνοντας τὸ Γιώργο ἀπὸ τὸ μπράτσο. Δείχνει κάπου μπροστὰ καὶ τὸ Παιδί — Φάντασμα διακρίνει ἀνάμεσα στὰ κλαδιά τῶν θάμνων μιὰ σειρὰ ἀπὸ χαμηλὰ κτίρια, ποὺ οἱ τοῖχοι καὶ οἱ στέγες τους εἶναι θαμμένα πρᾶσινα ἔτσι ὥστε νὰ μὴ διακρίνονται εὐκολὰ ἀπὸ ψηλά.

Μπροστὰ στὰ κτίρια, πηγαινοέρχονται μερικοὶ φρουροί, ντυμένοι με γερμανικὲς στολές.

Τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνόπουλου λάμπουν ἀπὸ χαρά. Βρίσκεται τώρα πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ὅπου οἱ Γερμανοὶ κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸν καθηγητὴ Κράμερ καὶ ὅπου σκοπεύουν νὰ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ κατασκευάσῃ γιὰ λογαριασμὸ τους τὰ νέα τρομακτικὰ ὄπλα του, ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν τὴ νίκη στὴ Γερμανία!

Νεύει στὸν Λακούνα νὰ μείνῃ στὴ θέσι του καὶ ὁ ἴδιος σέρνεται πρὸς τὰ ἐμπρός. Θέλει νὰ πλησιάσῃ περισσότερο στὰ γερμανικὰ κτίρια γιὰ νὰ μελετῆ καλῶς τὰ τετρατῆ θέσι τους καὶ νὰ δῇ ἀπὸ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθῇ.

Ξαφνικὰ, μαρμαρώνει. Μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, γύρω του, προβάλλουν πέντε ἄντρες, πέντε Γερμανοὶ ὀπλισμένοι ὡς τὰ δόντια! Κρατοῦν αὐτάματα, ποὺ εἶναι

στραμμένα πρὸς τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ!

— Ἀκίμητος!, λέει μιὰ φωνή. Πέταξε χάμω τὸ αὐτόμα το ποῦ κρατᾷς!

Ὁ Γιώργος ὑπακούει, νοιώθοντας ἔντονα τὸ συναίσθημα ὅτι ἔχει πέσει σὲ παγίδα, ὅτι κάποιος τὸν πρόδωσε στοὺς Γερμανοὺς, κάποιος τοὺς πληροφόρησε γιὰ τὴν ἐνδεχόμενη αὐτὴ ἐπίσκεψί του!

Δυὸ ἄλλοι ἄντρες προβάλλουν ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Κράους, ποῦ τὸ πρόσωπό του εἶναι παραμορφωμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ἐκ πλήξεως, μανίας καὶ μίσους, καθὼς ἀντικρῶζει τὸ παιδί αὐτό, ποῦ πίστευε νεκρό! Ὁ ἄλλος εἶναι... ὁ μάγος τῶν Ἰθαγενῶν! Αὐτὸς λοιπὸν ἔσπευσε νὰ πληροφορήσῃ τοὺς Γερμανοὺς γιὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα!

— Λοιπὸν, Παιδί - Φάντασμα; κάνει σαρκαστικὰ ὁ Κράους. Ἀναστήθηκες, βλέπω, ἔ; Σωστὸ φάντασμα! Γύρισες ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νὰ πέσης ὅμως καὶ πάλι στὰ χέρια μου! Καὶ αὐτὴ τὴ φορά δὲν νομίζω ὅτι...

Κάτι ἀπίστευτο συμβαίνει ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἐνα βέλος ἔρχεται σφυρίζοντας καὶ καρφώνεται μ' ἓναν ὄψισιο ἦχο στὸ στήθος τοῦ μάγου, ποῦ κουλουριάζεται καὶ σωριάζεται χάμω, ἀνάμεσα εἰς τὰ πόδια τοῦ Κράους, τὸν ὁποῖο παρασύρει στὸ πῆσμά του.

Ταυτόχρονα σχεδόν, τὸ ἄ-

θλητικό, γυμνασμένο κορμί του Λακούνα ρίχνεται ανάμεσα στους Γερμανούς και τα μπράτσα του κινούνται με άσπραταία ταχύτητα, τσακίζοντας τους τα πρόσωπα και λασποπώντας τους τα όπλα από τα χέρια!

Το Παιδί — Φάντασμα δέν χάνει τη μοναδική και άπροσδόκητη αυτή ευκαιρία. Κινείται κι' αυτό με την ίδια ταχύτητα και ρίχνεται πάνω στον Κράους, που δοκιμάζει να ανασηκωθεί αυτή τη στιγμή. Οι γροθιές του σφυροκοπούν άγρια το πρόσωπο του Γερμανού και τον στέλνουν να κυλιστή μακριά, μέσα στα κλαδιά ενός άγκαθωτού θάμνου!

Ο Γιώργος νοιώθει τότε ξανά χέρι να τον αρπάξει και να τον σέρνει προς τα πίσω. Είναι ο Λακούνας που σαν καλός πολεμιστής που είναι ξέρει ποιά είναι η κατάλληλη στιγμή της υποχώρησης!

Πραγματικά, από τα κτίρια των Γερμανών δεκάδες στρατιώτες βγαίνουν κίβλας και κατευθύνονται τρέχοντας προς το μέρος της συμπλοκής. Ο Γιώργος, που έχει αρπάξει από χάμω το αυτόματό του, το στρέφει προς το μέρος τους και πιέζει τη σκανδάλη. Μιά ριπή με σφαίρες γαζώνει μερικούς από τους Γερμανούς και αναγκάζει τους υπόλοιπους να κοιτασταθούν και να δώσουν ξέτσι στους δυο τολμηρούς επιδρομείς τον καιρό να ξεφυγούν...

Το σχέδιο του Γιώργου

Ο ΤΑΝ φτάνουν στο χωριό των Ιθαγώνων, ο Γιώργος καλεῖ άμέσως την Άλούνα και της λέει:

— Πριν από μένα κάποιος άλλος είχε πάει στους Γερμανούς και τους είχε πληροφορήσει για την παρουσία μου εδώ. Κι' αυτός ο κάποιος ήταν ο μάγος της φυλής σου!

Ένω η όμορφη βασίλισσα άνοίγει διάπλατα τα μάτια της από φρίκη και έκπληξι, ο Γιώργος συνεχίζει:

— Έτσι έπεσα σε παγίδα και θά ήμουν τώρα νεκρός, αν δέν επενέβαινε ο Λακούνας, που είναι ένα άσύγκριτο παλληκάρι. Ξεφύγαμε και ο μάγος πλήρωσε τη προσοσία του με τη ζωή του. Φοβούμαι όμως ότι οι Γερμανοί για να έκδικηθούν, θά θελήσουν να έπιτεθούν εναντίον της φυλής σας. Πρέπει λοιπόν να διατάξης άμέσως να έγκαταλείψουν το χωριό ό-

λοι οί κάτουκοί του και να άποσυρθούν σε άλλο μέρος πιά άσφαλές. Θά μείνουν κοντά μου μόνο οί πολεμιστές για να με βοηθήσουν σε περίπτωση άνάγκης. Στο μεταξύ, θά ειδοποιήσω τους δικούς μου να μου στείλουν βοήθεια.

— Πολύ καλά! , λέει ή Άλωνα. Τώρα πού κατορθώσατε, έσύ και ό Λακούνα, να φύγετε ζωντανοί από τά χέρια των Γερμανών και να τους προκαλέσετε τόσες άπώλειες είμαι σίγουρη ότι οί πολεμιστές μου δέν θά διαστάσουν να ύπακούσουν στις διαταγές σου. Πηγαίνω να κανονίσω για την έκκένωση του χωριού.

Ένώ ή Άλωνα άπομακρύνεται δίνοντας διαταγές εις τους ύπηκόους της, ό Γιώργος πηγαίνει στο μέρος όπου έχει αφήσει τον ασύρματο, κάθεται μπροστά στη συσκευή, άπλώνει στα γόνατά του ένα χάρτη του νησιού πού έχει φροντίσει να φέρη μαζί της ή Κατερίνα, τον μελετάει με προσοχή κι' έπειτα συνδέεται με τό άρχηγείο της μυστικής άμερικανικής ύπηρεσίας.

«Έδώ Παιδί - Φάντασμα! λέει. Καλώ τον άρχηγό!».

«Παιδί - Φάντασμα!, λέει ή φωνή του άρχηγού. Είσαι ζωντανός! Και οί φίλοι σου; Και ό καθηγητής Κράμερ;».

Ό Γιώργος του διηγείται την περιπέτειά του και καταλήγει:

— Ό Κράμερ είναι αιχμά-

λωτός τους και βρίσκεται έδώ και οί Γερμανοί θέλουν να τον άναγκάσουν να κατασκευάση για λογαριασμό τους τά νέα όπλα πού έχει άνακαλύψει. Χρειάζομαι ενισχύσεις, για να μπορέσω να έλευθερώσω τον Κράμερ και να καταστρέψω τις έγκαταστάσεις των Γερμανών. Θά μπορούσαμε, βέβαια, να βομβαρδίσουμε τις έγκαταστάσεις τους, μα έτσι θά σκοτωνόταν και ό Κράμερ κι' αυτό δέν πρέπει να συμβη. Στείλτε μου ένα έλικόπτερο με δέκα από τους καλύτερους πράκτορές σας. Θά προσγειωθώ...

Και έξηγεί στον άρχηγό της μυστικής ύπηρεσίας πού άκριβώς πρέπει να προσγειωθώ τό έλικόπτερο, ώστε να μη βρεθώ στην περιοχή των Γερμανών και πέση στα χέρια τους.

Έπειτα, γυρίζει στο χωριό, από τό όποιο έχουν κιόλας άρχισει να φύγουν οί γυναίκες, τά παιδιά και οί γέροι. Οί νέοι μένουν πίσω και περιμένουν με τον Λακούνα και ή βασίλισσά τους έ πικεφαλής τις διαταγές του Γιώργου.

Τό Παιδί - Φάντασμα καταστρώνει ένα άπλό, αλλά πονηρό σχέδιο άμύνης. Τοποθετεί τους ίθαγενείς πάνω στα πανύψηλα δέντρα, γύρω από τό χωριό, και τους δίνει μέσω της βασίλισσάς τους, διαταγή να μην κινηθώ κανένας τους, αν δέν τους δώση αυτός τό σύνθημα με μιá ρι-

πὴ τοῦ αὐτομάτου του.

Στὶς τέσσερις γωνίες τῆς τεράστιας αὐτῆς παγίδας τὸ ποθετοῦνται τὰ τέσσερα Ἑλληνόπουλα μὲ τὰ αὐτόματά τους.

Κρυμμένα μέσα στὰ φυλάματα, τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ δὲν εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ἑβδομήντα ἄντρες, περιμένουν κρατῶντας τὴν ἀνάσα τους. Ξαφνικά μιά κραυγὴ πουλιοῦ ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ. Εἶναι ἕνας ἰθαγενῆς, τὸν ὅποιο ἔχει τοποθετήσῃ ὡς σκοπὸ ὁ Γιῶργος καὶ ποὺ μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ τοὺς εἰδοποιεῖ ὅτι ἔρχονται οἱ Γερμανοὶ.

Προϊματικά, λίγη ὥρα ἀγότερα, κρᾶν ἰάμποιν στὸν ἥλιο ἀνάμμεσα στὰ κλοδιά. Οἱ πρῶτοι Γερμανοὶ μπαίνουν τὸ χωριὸ μὲ τὰ αὐτόματά τους ἔτσι: μοὶ νὰ χαρίσουν τὸ θάνατο καὶ τὴν καταστροφή. Σιγά - σιγά, τὸ χωριὸ γημίζει ἀπὸ Γερμανούς ποὺ ἐκφράζουν μὲ κραυγὲς μανίας τὴν ἀπογοήτευσί τους ποὺ βραίσκουν τὸ χωριὸ ἄδειο ἀπὸ τοὺς κατοίκους του. Ὁ Κράμερ, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα τους γουλλίζει:

— Θὰ κάψουμε τὸ χωριὸ! Καὶ στὸ τέλος δὲν θὰ μᾶς ξεφύγουν οἱ κατασκαμμένοι ἰθαγενεῖς ποὺ τόλμησαν νὰ γίνων ἐχθροὶ μας καὶ νὰ συμμαχήσουν μὲ τὸ Παῦλι - Φάντσμυ!

Ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ ἀρχίζουν νὰ βάζουν φωτιά στὶς πρῶτες καλύβες, μιά σκέψη ἀστράφτει στὸ μυαλὸ τοῦ Γι

ώργου. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μὸ ναδική γιὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Κρόμερ! Σίγουρα, στὶς ἐγκαταστάσεις τῶν Γερμανῶν θὰ ἔχουν μείνει τώρα πολὺ λίγοι φρουροὶ καὶ ἴσως μπορέσῃ τὸ Ἑλληνόπουλο νὰ φτάσῃ ὡς τὸν Ἀμερικανογερμανὸ ἐπιστήμονα καὶ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του.

— Ἀκουσε, Ἀλούνα, λέει στὴ βασίλισσα τῶν ἀγρίων ποὺ εἶναι κρυμμένη δίπλα του. Πρέπει νὰ φύγω. Θὰ πᾶω νὰ προσπαθῶ νὰ ἐλευθερώσω ἕνα δικό μας ποὺ εἶναι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας. Θὰ πᾶω μόνος μου, ἐπιφυελοῦμενος ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ περισσότεροι Γερμανοὶ βρίσκονται ἐδῶ. Ὅσο θὰ λείπω θὰ ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνσι τῆς μάχης.

Στρέφει τὸ αὐτόματό του πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ χωριοῦ καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Τὸ τερέτισμα τοῦ αὐτομάτου κομματιάζει τὴ γαλήνη τῆς ζούγκλας καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κυλιόονται χόμω. Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή τὰ αὐτόματα τῶν τριῶν ἄλλων παιδιῶν παίρουν μέρος στὴ γορωδία αὐτῆ τοῦ θανάτου, συνοδευόμενα ἀπὸ τὰ βέλη τῶν ἰθαγενῶν ποὺ σφυοῖζουν στὸν ἀέρα μὲ ἀπαίσιον τρόπο.

Ὁ καθηγητὴς Κρόμερ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ γλυστράει γοργὰ κατὰ τὸ δέντρο του καὶ ἀ

πομακρύνεται προς την κατεύθυνση των έγκραταστάσεων των Γερμανών.

Διασχίζει τη ζούγκλα τρέχοντας σχεδόν και φτάνει κοντά στα γερμανικά κτίρια όπου πέφτει στα τέσσερα και συνεχίζει το δρόμο του έρποντας.

“Ένας μόνο φρουρός στέκεται εκεί μπροστά και ή βαθεία γαλήνη που επικρατεί δείχνει στο Έλληνοπούλο όνει ελάχιστοι Γερμανοί εκεί.

Γιά να προχωρήσει πρέπει να έξουδετερώσει άθόρυβα το φρουρό και να χωθή στα κτίρια άπαρατήρητος. Δέν πρέπει όμως και να τον σκοτώσει. Άπό αυτόν μπορεί να μάθει που θρίσκειται ό Κράμερ.

Έφαρμόζει ένα κόλπο, γνωστό στους έρυθροδέρμους που μαθαίνουν και οι κομμάντος των Συμμάχων στην έκγύμνασί τους. Κάθε φορά που ό φρουρός του γυρίζει την πλάτη, τó Παιδί - Φάντασμα κάνει μερικά γοργά και άθόρυβα βήματα προς τó μέρος του και, πριν ό φρουρός γυρίσει πάλι, πέφτει μπρούμιτα και κρύβεται μέσα στα χόρτα. “Έτσι, σιγά - σιγά, φτάνει σε άπόσταση δύο μόνο μέτρων από τó Γερμανό. “Όταν για τελευταία φορά ό φρουρός του γυρίζει την πλάτη, τó παιδί πετάγεται όρθιο, πηδάει προς τó μέρος του και τού καρφώνει την κάννη του αυτομάτου του στην πλάτη.

— “Άφησε τó όπλο σου να πέσει χάμω διατάζει και μεί

νε άκίνητος. Μιά κίνησι ή μια φωνή θά σε στείλη άνευλα στον άλλο κόσμο!

“Ο Γερμανός ύπακούει χλωμάζοντας και μαρμαρώνει.

— “Άκουσε τώρα, τού λέει ό Γιώργος. “Η ζωή σου κρέμεται από μια τρίχα! “Άν μου πής, που έχετε τόν Κράμερ, τόν καθηγητή που έχει αιχμαλωτίσει ό Κράους θά σε αφήσω να ζήσης! “Άλλοιώς, θά πιέσω τη σκανδάλη!

“Ο Γερμανός διατάζει για μια στιγμή κύ έπειτα λέει με φωνή που τρέμει:

— Είναι κλεισμένος μέσα σ' εκείνο εκεί τó κτίριο...

Και δείχνει ένα κτίριο που είναι λίγο παράθυρα από τά άλλα. Τά παράθυρά του έχουν κάγκελα και ή πόρτα του είναι άμπαρωμένη από έξω.

Τό αυτόματό του διαγράφει μια γοργή τροχιά και προσγειώνεται με όρμη πάνω στο κεφάλι του Γερμανού, δίπλα στο αυτί, σ' ένα σημείο που άφήνει άκάλυπτο τó κράνος του. “Ο στρατιώτης του Χίτλερ σωριάζεται άναίσθητος χωρίς να προφέρει λέξι. “Ο Γιώργος κατευθύνεται σκυφτός ανάμεσα στα χόρτα προς τó κτίριο που τού έδειξε. Έξετάζει την πόρτα και διαπιστώνει με χαρά ότι δέν ύπάρχει έκει κσιμιά κλειδοσιά, αλλά ότι είναι κλεισμένη άπλώς με μια μεγάλη άμπάρα, χωρίς λουκέτο!

Βγάζει την άμπάρα, σπρώ

χνει την πόρτα και μπαίνει μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο όπου, καθισμένος χάμω σε μιὰ γωνιά, είναι ένας ήλικιωμένος άντρας με τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπασμένα από μιαν έκφραση θυμού απελπισίας και αγωνίας.

— 'Ο καθηγητής Κράμερ; ρωτάει ὁ Γιῶργος.

'Ο ἄνθρωπος κουνάει καταφατικά τὸ κεφάλι του.

— 'Ἦρθα νὰ σὰς ἐλευθερώσω, καθηγητά! 'Ακολουθήστε με! Μπορεῖτε νὰ περπατήσετε;

Τὰ μάτια τοῦ Κράμερ λάμπουν ἀπὸ ξαφνικὴ χαρὰ.

— Μπορῶ καὶ νὰ πετάξω ἀκόμη, λέει. 'Αρκεῖ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν καταραμένων αὐτῶν ἀνθρώπων, ποῦ μὲ λύπη μου τὸ λέω, εἶναι κατὰ ἓνα μέρος συμπατριῶτες μου! Σὲ ἀκολουθῶ, νῆε μου!

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ κτίριο καὶ χώνονται σκυφτοὶ ἀνάμεσα στὰ χόρτα καὶ στοὺς θάμνους. Ἐναι καιρὸς. 'Απὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀκούγονται θήματα καὶ φωνές. Ἐναι οἱ Γερμανοὶ, ποῦ ἐπιτρέφουν νικημένοι καὶ τσακισμένοι ἀπὸ τὴν ἐπίθεσί τους στὸ χωριὸ τῶ Ἰθαγεῶν.

'Ο Γιῶργος χαμογελάει. 'Ἡ μανία τοῦ Κράμους θὰ εἶναι ἀπεριόρατη, ὅταν πληροφορηθῆ ὅτι τὸ πουλὶ ἔχει πετάξει, ὅτι ὁ καθηγητὴς Κράμερ ἔχει κάνει φτερά μα

ζὶ μὲ τὰ πολύτιμα μυστικά του!

— 'Ἐλάτε, καθηγητά!, λέει. Πρέπει νὰ βιαστοῦμε.

Προχωροῦν ἀκόμη πρὸ θαθεῖα μέσα στὴ ζούγκλα μὰ ὁ Κράμερ δὲν ἔχει ὑπολογίσει καλὰ τὶς δυνάμεις του. Τὰ γόνατά του λυγίζουν. Τὰ πόδια του, μουδιασμένα ἀπὸ τὴν πολυήμερη ἀκίνησιὰ του μέσα στὴν καλύβα, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ βασίσουν.

Καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν γερμανικῶν κτιρίων ἀκούγονται κιόλας κραυγές λύσσας, ποῦ δείχνουν ὅτι ἔχει γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀπόδρασις τοῦ Κράμερ.

— Δὲν μπορῶ ἄλλο, λέει, ὁ 'Αμερικανογερμανὸς καθηγητὴς. Φύγε παιδί μου! Φύγε καὶ ἀφήσέ με στὴ μοῖρα μου! Φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι γραφτὸ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τους! Θ' ἀρχίσουν πάλι νὰ μὲ βασανίζουν καί...

'Ο Γιῶργος δὲν τοῦ δίνει τὸν καιρὸ νὰ συνεχίση. Τὸν ἀρπάζει, τὸν φορτώνεται στὸν ὄμο του καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. 'Ο καθηγητὴς εἶναι θαρῦς καὶ τὸ παιδί ἀγκομαχάει καὶ ἰδροκοπάει. Μὰ συγκεντρώνει ὅλη τὴ θέλησί του καὶ ὅλες του τὶς δυνάμεις. Πρέπει νὰ σώση τὸν Κράμερ μὲ κάθε θυσία. Γι' αὐτὸν κινδύνευσε τόσες φορὲς τὴ ζωὴ του καὶ τὴ ζωὴ τῶν δικῶν του καὶ βρῖσκεται τώρα στὸ μακρυνὸ αὐτὸ νησί τοῦ ὠκεανοῦ. 'Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὴ σωτηρία τοῦ Κράμερ ἐξαρτᾶται ἴσως ἡ νί

κη ή ή ητα των Συμμάχων!

Γιά να μπερέση να ξεφύγει, δέν πρέπει να αφήση πίσω του ίχνη, πού να έπιτρέψουν στους Γερμανούς να τον φτάσουν. Εύτυχως, βρίσκει στο δρόμο του ένα ποταμάκι και αρχίζει να βαδίζει μέσα στο νερό, μήν αφήνοντας έτσι κανένα ίχνος...

"Όταν κατά το βράδυ πιά, ο Γιώργος φτάνει στο χωριό των Ιθαγενών, πού έχει καλή έντελώς, είναι έτοιμος να πέση λιπόθυμος από την εξάντλησι. Προηγουμένως όμως, βρίσκει τη δύσμη να ρωτήση για την εξέλιξι της μάχης και μοιθαίνει ότι οι Γερμανοί αιφνιδιάστηκαν τόσο πολύ ώστε δέν μπόρεσαν σχεδόν να άμυνθοϋν. "Εφυ-

γα με μεγάλες άπώλεις και μόνο τρεις από τους Ιθαγενείς σκετώθηκαν.

Τό Παιδί - Φάντοσμα χαμογελάει και πέφτει με τις αισθήσεις του χαμένες.

Ή επίθεσις

Ο ΤΑΝ συνέρχεται είναι πιά νύχτα. Οι φίλοι του και οι Ιθαγενείς έχουν κατασφύγει σ' ένα άλλο μέρος μακριά από το χωριό, γιατί φοβούνται μήπως ξενάρθουν οι Γερμανοί.

Σηκώνεται με τις δυνάμεις του άναναωμένες και κυττάζει τó ρολόι του. Πρέπει να πάη στο ραντεβού του με τó έλικόπτερο. Ύπολογίζει δ-

Σέρνονται άργά πρός τά γερμανικά κτίρια....

Μιά μανιασμένη μάχη ξεσπάει τότε μέσα στη ζούγκλα!

τι θα πλησιάσει πιά στο νησί Νιόχα και πρέπει να βρισκείται εκεί για να το οδηγήσει με φωτεινά σήματα που θα προσγειωθεί.

Ξεκινάει με την Άλκυνα και με τους τρεις φίλους του, αφήνοντας τον Κράμερ μαζί με τους Ιθαγενείς με την έντολη να τον προσέχουν άγρυπνα.

Μισή ώρα αργότερα, φτάνει σ' ένα λόφο, στη κορυφή του οποίου βρίσκεται ένα μικρό πλάτωμα. Έκει, αρχίζει να στέλνει προς το σκοτεινό ουρανό φωτεινά σήματα με το ηλεκτρικό φανάρι της Κατερίνας...

Άρκετη ώρα περνάει έτσι, χωρίς να πάρη καμμιά

άπάντησι. Ξαφνικά, ένα μικρό κόκκινο φως αναβοσβήνει ανάμεσα στα άστρα και μερικές στιγμές αργότερα ή σκοτεινή σιλουέττα ενός ελικόπτερου χαμηλώνει και προσγειώνεται κοντά τους.

Δέκα άντρες πηδούν έξω και σφίγγουν το χέρι του Γιόργου.

— Πρέπει να δράσουμε άποψη κυύλας, λέει το Παιδί — Φάντασμα. Οι Γερμανοί είναι πανικόβλητοι και σασισμένοι και ο Κράμερ είναι στα χέρια μας. Το σχέδιό μου είναι το ακόλουθο. Έσείς και οι φίλοι μου θα πάτε με το ελικόπτερο από την άλλη μεριά του γερμανικού στρατοπέδου, όπου δεν μπο

ροῦμε νὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια, γιατί πρόσεξα ὅτι εἶναι στὸ μεταξὺ διάσπημα τοποθετη μένοι φρουροί. Ἐκεῖ θὰ πέσετε μὲ ἀλεξίπτωτα, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Προτιμῶ αὐτὸ καὶ ὄχι μιὰ προσγειώσει μὲ τὸ ἑλικόπτερο, γιατί θέλω, ἀμέσως μόλις ἀκούσουν τὸν ἦχο τῆς μηχανῆς του, νὰ βρεθοῦν ἀντιμέτωποί σας καὶ νὰ μὴν προλάβουν νὰ πάρουν τὰ μέτρα τους. Ταυτόχρονα ἐγὼ μὲ τοὺς Ἰθαγενεῖς θὰ ἐπιτεθῶ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ, ἔτσι ὥστε νὰ τοὺς θάλουμε ἀνάμεσα σὲ δύο πυρὰ καὶ νὰ τοὺς ἐξοντώσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας. Δὲν πρέπει νὰ προλάβῃ ὁ Κράους νὰ χρησιμοποίησῃ ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο, πού, ὅπως ἔμαθα τὸ ἔχει διαρκῶς ἔτοιμο γιὰ ἀναχώρησι. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ ὁ κατὰσκοπος αὐτός!

Ὁ Γιώργος ξεκινᾷ πρῶτος μὲ τοὺς πολεμιστὲς τῆς Ἀλούνα. Διασχίζει γοργὰ τὴ ζούγκλα καὶ φτάνει κοντὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Γερμανῶν πού εἶναι ἀκόμη ἀναστατωμένο ἀπὸ τὰ τελευταῖα γεγονότα, πού τόσο πολὺ τοὺς ἔχουν κοστίσει. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἔρπουν ἀθόρυβα καὶ οἱ πρῶτοι φρουροὶ πού ἔχει τοποθετήσῃ ὁ Κράους, πεθαίνουσι σιωπηλὰ χτυπημένοι ἀπὸ λόγχες καὶ βέλη.

Τὸ σχέδιον τοῦ Γιώργου εἶναι νὰ ἀρχίσῃ αὐτὸς τὴν ἐπίθεσιν ἀμέσως μόλις ἀκουστῇ ἡ βοὴ τῆς μηχανῆς τοῦ ἑλικόπτερου γιὰ νὰ τραβή-

ξῇ τὴν προσοχὴ τῶν Γερμανῶν πρὸς τὸ μέρος του καὶ νὰ δώσῃ στοὺς ἄλλους τὸν καιρὸ νὰ προσγειωθοῦν, νὰ ὀργανωθοῦν καὶ νὰ πάρουν θέσεις.

Ξαφνικὰ, ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ ἡ βοὴ τοῦ ἑλικόπτερου. Τὸ αὐτόματο στὰ χέρια τοῦ Γιώργου ἀρχίζει νὰ κλωτσᾷ καὶ νὰ γασγίζῃ φτύνοντας φωτιά, πυρωμένο ἀτσάλι καὶ θάνατον. Ἀμέσως τὰ τόξα τῶν Ἰθαγενῶν ἀρχίζουν νὰ τεντώνονται καὶ νὰ τινάζουν πρὸς τὰ κτίρια τῶν Γερμανῶν μιὰ πυκνὴ βροχὴ ἀπὸ βέλη. Οἱ Γερμανοὶ ἀπαντοῦν μὲ πολυβολισμοὺς καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Κράους ἀντηχεῖ μανιασμένη καὶ θριαμβευτικῇ:

— Αὐτὸ ἀκριβῶς περιμένα! Νὰ πάρουν θάρρος καὶ νὰ δοκιμάσουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μας! Τώρα, θὰ τοὺς ἀποδεκατίσουμε καὶ θὰ βροῦμε ἔπειτα μὲ τὴν ἡσυχία μας τὸν Κράμερ. Κάπου πάνω στὸ νησὶ θὰ βρίσκειται. Δὲν ἔχει κανένα μέσο γιὰ νὰ φύγῃ!

Τὸ κύριον σῶμα τῶν Γερμανῶν πού ἀποτελεῖτο ἀπὸ ὀγδόντα περίπου ἄνδρες κινεῖται μὲ προφυλάξεις πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐπιτιθεμένων. Ἡ νίκη εἶναι δική τους. Εἶναι ὄχι μόνον πολυάριθμοι, ἀλλὰ καὶ καλύτερα ὀπλισμένοι.

Καὶ τότε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ ἀπὸ τὰ νῦτα τῶν Γερμανῶν αὐτόματα ἀρχίζουν νὰ τραγουδοῦν τὸ τρα

γούδι του θανάτου και χειροβομβίδες να σκάζουν ανά μεσα στα κτίρια και στις γραμμές των στρατιωτών του Χίτλερ!

Αυτό που επακολουθεί είναι κάτι που δύσκολα μπορεί να περιγραφηθεί με λέξεις. Οι Γερμανοί σαστίζουν γεμίζοντας πανικό και διαλύονται. Αυτό είναι η αρχή της καταστροφής τους. "Όσοι φεύγουν προς το μέρος των Ιθαγενών πεθαίνουν χτυπημένοι από βέλη. "Όσοι προσπαθούν να ξεφύγουν εις την αντίθετη κατεύθυνση, γαιζώνονται από τα αυτόματα των Αμερικανών και των τριών παιδιών!

Μιά φωτοβολίδα ριγμένη από τους πρόκτορες κρέμεται στον ούρανο μεταβάλλοντας τη νύχτα σε μέρα και φωτίζοντας την άπαισία σκηνή του μακελειού.

Ξαφνικά ο Γιώργος διακρίνει μια σιλουέτα, που προσπαθεί να ξεφύγει σκυφτή προς μια τρίτη κατεύθυνση προς το μέρος της θάλασσας. Αναγνωρίζει τον Κράους και τρέχει ξοπίσω του άποφασισμένος να μην αφήσει το Γερμανό να ξεφύγει. "Ο ένας μπροστά και ο άλλος ξοπίσω, απομακρύνονται από το πεδίο της μάχης και φτάνουν σ' ένα ξέφωτο όπου στο φως της φωτοβολίδας ο Γιώργος διακρίνει ένα προσγειωμένο μικρό αεροπλάνο!

Σηκώνει το αυτόματό του και πιέζει τη σκανδάλη μα

οι σφαίρες δεν χτυπούν τον Κράους, που τρέχει σαν τρελλός. "Ο Γερμανός φτάνει στο αεροπλάνο και ανεβαίνει επάνω του.

Καθώς ο Γιώργος τρέχει πυροβολώντας πάντα, η μηχανή του αεροπλάνου μουγγρίζει. Το αεροσκάφος κυλάει πάνω στις ρόδες του, αναπτύσσει ταχυτήτα και απογειώνεται. Μερικές στιγμές αργότερα έχει χαθή μέσα στον έναστρο ουρανό.

"Ο Γιώργος σαγκώνει με μανία τα χείλη του. Του ξέφυγε ο Κράους. Έφυγε ο τρομερός Γερμανός κατάσκοπος και σαμποτέρ για να πάει να συνεχίσει άλλου την καταστρεπτική δράση του εναντίον των ελευθέρων εθνών!

Πίσω του, στο στρατόπεδο των Γερμανών η μάχη πλησιάζει στο τέρμα της. "Όσοι από τους στρατιώτες του Χίτλερ δεν έχουν σκοτωθεί παραδίδονται και μαζί τους παραδίδονται και δεκάδες τεχνίτες και έπιστήμονες που έπρόκειτο να βοηθήσουν μέσα σε μεγάλα ύπογεια έργαστήρια τον Κράμερ να κατασκευάσει τα δόπλα που θα χάριζαν το θάνατο και την ήττα στα ελεύθερα έθνη του κόσμου.

Νέα αποστολή

A NAMEΣA στους αλχημαλώτους είναι και ένας που κάνει το

Παιδί - Φάντασμα να χαμογελάση όταν τὸ πρωτὴ ἐπιθεωρῆ τοὺς Γερμανοὺς στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Εἶναι ὁ Στίμσον ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρνομικός, ποὺ πρόδωσε τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς Συμμάχους! Ὁ προδότης στέκεται μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σάν νὰ συναισθάνεται τὸ ἀπετρόπαιο ἔγκλημα του.

— Λοιπὸν Στίμσον; λέει ὁ Γιώργος εἰρωνικά. Ὅπως βλέπεις δὲν εἶναι τόσο εὐκολο νὰ πεθάνω! Εἶμαι ἐφτάψυχος! Ἐσὺ ὅμως, θὰ στηθῆς μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα ἢ μᾶλλον θὰ καθήσης στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα! Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος κάθε προδότη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Στίμσον γίνεται κατακόκκινο κι' ἔπειτα χλωμιάζει νεκρικά.

— Ἐμαθα λέει ὅτι ὁ Κράους ξέφυγε. Ἄν μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲ θὰ μὲ ἐκτελέσουν, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ποῦ ἔχει πάει καὶ τί μαγειρεύει πάλι ἐναντίον τῶν Συμμάχων!

Ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ Φάντασμα γεμίζει ἀηδία γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ ἀφοῦ πρόδωσε τὴν πατρίδα του εἶναι τώρα ἕτοιμος νὰ πουλήσῃ καὶ τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ σώσῃ τὸ τομάρι του.

— Πάλι προδοσία ἔ; Στίμσον; λέει σαρκαστικά. Πολὺ καλά! Ἄν μὲ πληροφορήσης ποῦ θὰ βρῶ τὸν Κράους καὶ τί μαγειρεύει, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἀπαιτήσω

ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβερνησι νὰ μὴ σὲ ἐκτελέσῃ.

Ὁ Στίμσον ἀρχίζει νὰ μιλάει. Ὅταν τελειώσῃ μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα τὰ μάτια τοῦ Γιώργου λάμπουν παρὰ ξένα. Ἄν αὐτὰ ποῦ τοῦ εἶπε ὁ προδότης εἶναι ἀληθινὰ — καὶ ὁ Γιώργος ἔχει κάθε λόγο νὰ τὸ πιστεῦσῃ αὐτό — τότε ὁ Κράους θὰ δοκιμάσῃ τὴν πιὸ μεγάλῃ ἐκπληξι τῆς ζωῆς του καὶ οἱ Σύμμαχοι θὰ κερδίσουν μιὰ ἀκόμη μάχη στὸν πόλεμό τους ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους!

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Γιώργος κουθεντιάζει, μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο τῶν Συμμάχων στὸ Λονδίνο.

— Παιδί μου, λέει αὐτός, ἡ ἐπιτυχία σου ἦταν καταπληκτικὴ! Κανένας δὲν θὰ μπορούσε νὰ φανταστῆ ποῦ εἶχαν μεταφέρει οἱ Γερμανοὶ τὸν Κράμερ καὶ ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τὴν κατασκευὴ τῶν τρομερῶν ὀπλων του, ποῦ θὰ χάριζαν τὴ νίκη στοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐλευθερίας! Ὅπως πληροφοροῦμαι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, τὰ νέα ὄπλα τοῦ Κράμερ ποῦ μελετῶνται τώρα ἀπὸ ἐιδικούς, εἶναι ἀφάνταστα καταστροφικά καὶ θὰ μᾶς χάρισουν μιὰ μέρα τὴ νίκη! Ἡ ἐλευθερία Ἀνθρωπότης σὲ εὐγνωμονεῖ!

Ὁ Γιώργος κοκκινίζει ὅπως κάθε φορὰ ποῦ τὸν ἐπαινοῦν καὶ λέει:

— Φαίνεται ότι θάχουμε, ακόμη μερικές περιπέτειες, με τὸν Κράουζ, στρατηγέ μου! Ὁ Στίμσον ὁ Ἀμερικανὸς προδότης καὶ συνεργάτης τοῦ Κράουζ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ τομάρι του μοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ Κράουζ πρέπει νὰ βρισκεται αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Ἀφρική στὴν περιοχή τοῦ Σουδάν. Ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ ἴδιος πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, θὰ πήγαине ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ τις φυλές τῶν νέγρων με τις ὁποῖες ἔχει δεσμοὺς ἀπὸ προπολεμικὰ καὶ νὰ εἰσβάλῃ μ' αὐτοὺς στὴν Αἴγυπτο. Ἔτσι σκοπεύει νὰ προκαλέσῃ ἕνα μεγάλο ἀντιπερισπασμὸ ἐναντίον τῶν Συμμάχων καὶ νὰ κἀντὸ μὲτωπὸ μας εἰς τὴν Ἀφρική νὰ καταρρεύσῃ! Ζητῶ στρατηγέ μου νὰ σταλῶ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐμποδίσω τὸν Κράουζ νὰ θέσῃ σὲ ἐφαρμογὴ τὰ σχέδιά του... Εἶναι γιὰ μένα ζήτημα τιμῆς ἢ ἐξόντωσις τοῦ γιατί ἀπὸ τὰ χέρια μου ξέφυγε στὸ νησί Νιόχα!

— Πολὺ καλὰ Παιδί-Φάντασμα λέει ὁ ἀρχιστράτηγος χαμογελῶντας. Δὲν εἶσαι μόνον ἀτρόμητος ὅπως ὄλοι οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ πεισματάρης καὶ αὐτὸ μοῦ

ἀρέσει πολὺ. Θὰ πᾶς εἰς τὸ Σουδάν νὰ ἀντιμετωπίσῃς τὸν Κράουζ! Γιὰ ἐξέ μου ὅμως, τί ἀπόγινε ἐκεῖνη ἢ βασίλισσα τῶν ἀγρίων ἢ Ἀλούνα ποῦ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶναι ἕνα θαῦμα ὁμορφιάς;

— Ἐμεινε στὸ νησί της, πιδ εὐτυχισμένη ἀπὸ πρὶν καὶ πιδ ἡσυχῆ. Ξέρετε θέλησε νὰ μὲ κρατήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ μὲ κἀντὸ ἄντρα της καὶ βασίλισσά τῶν ἰθαγενῶν! Λυπήθηκε πολὺ ὅταν ἔφυγα.

Καὶ βάζουν καὶ οἱ δυὸ τὰ γέλια.

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα τὰ τέσσερα παιδιὰ ξεκινοῦν με ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Ἀφρική. Ὁ Σπίθας ποῦ εἶναι στὰ κέφια του γιὰτὶ ἀπολαμβάνει προκαταβολικὰ τὰ φρούτα ποῦ πρόκειται νὰ φάῃ στὴν Ἀφρική, τὸ ἔχει ρίξει στὸ τραγοῦδι:

Ἄχ καρπουζάκια μου!

Ἄχ, πεπονάκια μου!

Ὁ Σπίθας φτάνει!

Θὰ φάῃ ἀχλάδια,

ψητὰ ζαρκάδια,

νὰ μὴν πεθάνῃ!...

Θά.....

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τοὺς στίχους του. Οἱ φίλοι του τὸν κυκλώνουν καὶ οἱ καρπαζιὲς πέφτουν βροχὴ στὸ κεφάλι του!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἄπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος» διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὶς χιλιάδες τῶν φίλων του ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ περάσουν ἓνα εὐχάριστο καλοκαίρι, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδόσεών μας, ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν νὰ παραγγείλουν τεύχη, νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμο σὲ γραμματόσημα καινούργια, στὴν διεύθυνσις κ. Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήνας 125.

ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ	ἐκδ.	τεύχη	593	τιμὴ	τεύχους	1.40
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	»		96	»	»	1.—
ΛΑΣΣΟ	»		16	»	»	1.—
ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ	»		24	»	»	1.—
ΚΑΛ	»		16	»	»	1.—
ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ·						
ΦΑΝΤΑΣΜΑ	»		16	»	»	1.—
ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	»		40	»	»	1.—
ΒΕΛΟΣ	»		8	»	»	1.—
ΠΑΙΔΙΚΟ						
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	»		6	»	»	1.—
ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	»		8	»	»	1.—
ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ	»		16	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ						
ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	»		24	»	»	1.—
ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	»		8	»	»	1.—
ΚΕΡΑΥΝΟΣ	»		8	»	»	1.—
ΜΑΤΙ	»		9	»	»	1.—
ΔΙΑΜΑΝΤΙ	»		»	»	»	1.—
ΤΖΟΕ ΝΤΙΚ	»		8	»	»	1.—
ΓΚΡΕΚΟ	»		72	»	»	1.—
ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	»		8	»	»	1.—
ΑΕΤΟΣ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ	»		8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	»		1	»	»	1.—

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι ἀναγνώσται μας τῶν Ἐπαρχιῶν, εἰς τὸ ἐξῆς, μποροῦν νὰ προμηθεύωνται ὅλα τὰ τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, Μ. Ἡρώς, Ὑπερανθρώπου κλπ., ἀπὸ τὰ κάτωθι βιβλιοπωλεῖα:

Αἴγιον	»	616)λεῖον Α. Κοντέση, Ἄνδρέα Λόντου 34
Ἀλιθέριον	»	Ἄδελφῶν Κάσαλη
Ἀγρίνιον	»	Δ. Ἀλμπάνη, Κεντρικὴ Πλατεῖα
Ἄρτα	»	Π. Φωτόπουλου
Ἄργος	»	Π. Παυλόπουλου
Βόλος	»	Ι. Λιαναρῖδη, Κ. Καρτάλη 48
Θεσσαλονίκη	»	Ι. Ρέκου Ἐγνατίας 67
Ἱεράπετρα	»	Ι. Πεδιαδίτη
Ἰωάννινα	»	Α.Γ. Κουμπλομμάτη, ὁδὸς Ἀνεξαρτησίας.
Κάρυστος	»	Ι.Γ. Τσολάκη
Κάρπαθος	»	Ἠλία Λογοθέτη
Καβάλα	»	Ἄθαν. Παπαδόγιαννη
Καρδίτσα	»	Ι. Τσπελάκου
Κόρινθος	»	Ἄφοι Ἀλμπάνη
Κιάτοιν	»	Μιχ.. Σιμυρνόγλου, ἔναντι Μεταμορφώσεως.
Καλαμάτα	»	Ἄφῶν Κονταργύρη, Πλατεῖα 23ης Μαρτίου.
Λάρνακα	»	Κώστα Τοφαρίδη
Λεμεσὸς	»	Ι. Ἰωαννίδη
Λευκωσία	»	Ἄγγ. Πολίτη, Λεύκωνος 20
Λεχαινᾶ	»	Τάκη Πυλαρινοῦ
Λουτράκι	»	Ι. Ἀλμπάνη
Μεθώνη	»	Γ. Διαμαντάκου
Μεσσήνη	»	Κώστα Μοσχοβίτη
Μεσολόγγι	»	Ν. Δρακόπουλου καὶ Σία
Ναύπακτον	»	Ἄφῶν Ἀνδρίτσου
Ναύπλιον	»	Μ. Καλογερόπουλου καὶ Γ. Βέρου, Βασ. Κωνσταντίνου 30.
Πάτρα	»	«Γωνιά τοῦ Βιβλίου» Ἄγ. Νικολάου 32.
Τρίπολις	»	Λιαβάρη καὶ Σταματοπούλου
Τρίκαλα	»	Ι. Τσπελάκου
Χίος	»	Ν. Καραγιώργη, Ἀπλωταριάς
Χαλκίς	»	Ἄδελφῶν Βρεττοῦ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

"Έτος 4ον — Τόμος 23ος — Άρ. τεύχους 183 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 Άθήναι (125), Τηλέφωνον 228.983

Δημοσιογράφος Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής) Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου Ταταούλων 27, Ν. Σμύρνη.
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην. Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:

Συνδρομαί έξωτερικού:

Έτησία Δρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

Στό έπόμενο τεύχος, τό 184, πού κυκλοφορεί την έρχό-
μενη έβδομάδα με τον τίτλο

Ο ΝΕΓΡΟΣ ΣΕΪΤΑΝ

τά ήρωικά Έλληνόπουλα ρίχνονται σε μιά νέα θεελλάδη πε-
ριπέτεια, στην καρδιά της Άφρικής, στην προσπάθειά
τους να σώσουν τον ελεύθερο κόσμο από μιά καταστροφή!

Κι' όταν, στην πιο κρίσιμη στιγμή ό Σπίθας αντίκρύ-
ζει άπέραντους καρπουζότοπους και πεπονότοπους, έπα-
κολουθούν τρομακτικές, κωμικοτραγικές συγκρούσεις!

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΡΟΥΚΕΤΤΑ ΤΑ ΔΥΟ
ΑΔΕΛΦΙΑ ΚΥΤΤΟΥΣΑΝ ΤΑ ΟΡ-
ΓΑΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ ΜΕ ΑΓΩ-
ΝΙΑ... ΣΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ ΘΑ
ΕΜΠΤΑΙΝΑΝ
ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΟΥΝ
ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΧΩΡΑ.

